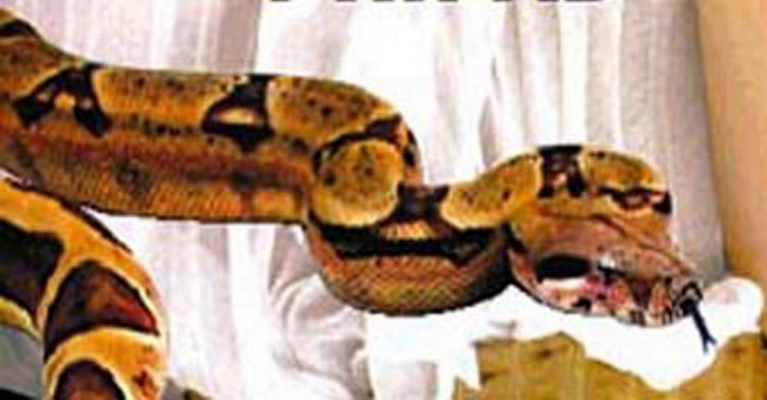

arkus

Jela Mlčochová
Záhada pre Adrianu

DETEKTÍVA
PRE
MLADEŽ

ADRIANIN PRVÝ PRÍPAD

Jela Mlčochová

Adrianin prvý případ

© Jela Mlčochová, 1996, 2005
Cover © Ružena Danayová, 2005

vydarkus@vydarkus.eu
www.vydarkus.eu

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

1. Mejkpísová z Brečtanovej ulice

Viete o niekom, kto by nechcel byť ako Mejkpísová? Ja teda nie. Keď v televízii vysielali ten detektívny seriál, kde hlavnou postavou bola práve ona, dievčatá z našej triedy išli vyskočiť z kože. – Keby som mala jej vlasy, jej postavu, jej tvár, ach... – vzdychala každá.

Aj ja vzdychám. Nie kvôli postave či vlasom, to sú hlúposti. Ale to, čo robí, pánabeka! Pre ňu musí byť každý deň celkom iný a vždy úžasne napínavý. Keby som tak mohla aspoň občas zažiť to, čo ona!

– Také niečo predsa nie je pre dámu! – ohrnula minule nos stará mama. – Policajtká, bří! Dáma má byť jemná! Spôsobná, a tak. Nie naháňať po strechách zločincov!

Neviem, kde nabrala tie strechy. Nepamätám sa, že by Mejkpísová v niektorom diele šprintovala po mra-kodrapoch. Ale stará mama tomu nerozumie. Vychováva ma, pretože naši majú veľa práce, a nerozumie tomu.

Ale to nič. Aj tak je skvelá. Keď bolo treba konať, konala. A netárala. To sa cení.

Lenže ja som všetko pokazila. Fakt. Mohla som sa blysnúť, a pritom...

Práve pred chvíľou sa všetko skončilo. Nikolka ko-nečne prestala rumádzgať, Duško schmatol svoj lepenkový ďalekohľad, mama odfrčala do nemocnice. Naš dom stíchol.

Podišla som k oknu. Nastupovali do auta. Myslela som si, že niekto z nich sa obzrie, a tak som sa ukryla za záclonu.

Slávna Mejkpísová, a všetko zbabrala. Som hus, a nie

Mejkipisová.

Neobzreli sa. Nasadli vo chvíli, keď na auto dopadli prvé dažďové kvapky, vzápätí sa celá ulica znova zaleskla od dažďa.

Do izby vnikol chlad. Pozdrav jesene. Koniec prázdnin.

Tento rok trvali akosi krátko. Asi sa skrátili týždne.

Keď som išla poslednýkrát do školy, vyzeralo to, že všetko bude ako predtým. Ako predošlé prázdniny. A tie pred nimi.

Náhlila som sa domov, pretože ma čakala oslava narodenín. Narodila som sa v posledný júnový deň pred dvanástimi rokmi. Vtom, rovno na rozpálenej ulici, keď som na križovatke čakala, až budem môcť prejsť, mi vhušlo do hlavy, že sa vlastne nemám na čo tešiť. Čo ma čakalo? Darčeky, o ktorých som vopred vedela, aké budú, a potom dlhočizné dni, kedy sa nestane vôbec nič. Jediné vzrušenie príde z televíznej obrazovky, keď policajtká Mejkipisová bude číhať na ďalšieho gangstra...

Nemala som súhlasiť s tým, aby sme tento rok nešli nikam na prázdniny! Ale keď... oco má priveľa práce, mama má priveľa práce.

– Viete, dievky, získali sme dôležitú zákazku. Dánsko, a tak. Ak by som teraz odišiel, firma by utrpela veľké straty, – povedal oco akoby nič.

– U nás v nemocnici nie je práve najlepšia situácia, nebolo by dobre, keby som odišla, – pridala sa aj mama.

– Pravdaže, len ak nebudete proti, – dodala tiež akoby nič.

Neboli sme proti. Ani moja sestra Karolína, ani moja sestra Nikolka, ani ja.

Keď som sa však náhlila domov a sandále sa mi lepili do zmäknutého asfaltu, pretože už štvrtý deň boli horúčavy na umretie, svitlo mi, že sa asi budem nudiť,

a to bol taký pocit, ako keby som sa prepadla do lepkavej malinovej šťavy. Oj, došľaka, čo ja vlastne budem celé tie dlhé dni robiť? Ved' v našom meste sa cez prázdniny nedeje vôbec nič!

Mýlila som sa.

Všetko sa začalo tak nenápadne, až to vyzeralo, že sa vlastne nezačalo nič. V deň mojich narodenín mi moja sestra Karolína vážne oznámila, že som už dosť stará na to, aby som vedela, čo ma zaujíma a čomu sa oddá venovať.

– Každý niečo robí, alebo sa pripravuje na to, čo bude robiť neskôr, – vyhlásila. – Ved' sa len pozri, ako je to u nás.

Ani som sa nemusela pozerat', viem to veľmi dobre.

U nás, to znamená v našom priestrannom dome na Brečtanovej ulici, nás býva šesť.

Mama je lekárka. Pôrodníčka. Pracuje v nemocnici, kde sa jej tak ukrutne páči, že by mala najradšej nemocnicu i doma. Nemyslím tým pacientov, a tak. Myslím tým čistotu. Keby bolo podľa mojej mamy, celý dom by sa ligotal ako operačná sála. Na rukách by sme nosili gumené rukavice a pred vstupom do obývačky by sme povinne pobudli zopár minút v sterilizátore. Pretože na ulici sú mikróby, ktoré spôsobujú mor, svrab, besnotu, týfus a ešte tisíc ďalších ohavností. Pred takým niečím sa treba chrániť, pričom iba naša mama vie, ako.

Ibaže jej spôsob je nanič. Nefunguje, lebo doma stále znova a znova vyrábame neporiadok, pred ktorým mama vyľakane uteká do nemocnice. Večne má nočné, alebo sedí na seminároch, občas i prednáša. Vlastne je strašne múdra, ale my z toho nič nemáme, keďže takú jedno-duchú vec, ako je fakt, že dom nemôže byť bez mikróbov, nie a nie pochopiť.

Oco je v tomto o niečo lepší. Je mu fuk, koľko máme

doma mikróbov a či je všade poriadok alebo nie. Má firmu, ktorá montuje milé holandské vilky, a tak mu nezostáva čas na nič iné. Keď sa ukáže doma, buď sa škriepi s mamou (ak je náhodou tiež doma), alebo študuje firemné papiere.

– Škriepia sa nie preto, že im o niečo ide, ale preto, lebo si na to za tie roky tak navykli, že sa už nevedia zhovárať inak, – povedala raz stará mama a asi mala pravdu.

Tieto škriepky sa vždy rýchlo skončia, a to tak, že buď oco ujde do firmy, alebo mama odfrčí do nemocnice. Keď sa znova stretnú, zabudnú, kvôli čomu sa škriepili, a škriepia sa kvôli niečomu inému. Doma ich už nikto príliš nepočúva, ba dokonca stará mama tvrdí, že najmenej sa počúvajú oni dvaja navzájom.

Tretím dospelým človekom u nás doma je teda stará mama. Tá však nie je dospelý prvého stupňa. Dospelí prvého stupňa vznikajú veľmi obyčajne – jedného dňa zistia, že sú priveľkí na to, aby ešte boli deckami, a že teda, chtiac-nechtiac, musia byť dospelí. Nič viac pre to neurobia. Vyzerá to tak, že väčšina dospelých je práve tohto prvého stupňa.

Dospelí druhého stupňa pre to, aby boli veľkí, niečo aj podnikli. K nim patrí stará mama. Je to dáma. Ozajstná nefalšovaná dáma, ktorú nepoznáme podľa toho, že má vlasy odfarbené na fialovo alebo na zeleno a po chodníku cupká drobnými krôčikmi, ale podľa toho, že vždy vie, čo sa patrí a nikdy nestráca, ako sama hovorí, glanc.

Stará mama býva na prízemí. Na poschodí bývam ja a Karolína, moja veľká a veľmi zaujímavá sestra.

Karolína vie presne, čím bude. Bude mať cestovnú kanceláriu, ktorá sa bude volať Kondor Karla. Kondor preto, lebo je to mocný vták, ktorý vždy zaletí tam, kam sa mu zachce, a Karla preto, lebo to je vlastne Karolína.

Ten názov nevymyslela náhodou – asi pred rokom vyhrala v akejsi súťaži ozrutného papierového kondora, ktorý teraz visí nad jej posteľou. Volá sa Karla a je maskotom jej budúcej firmy.

Potom je tu ešte Nikolka. Nikolka bude bábkoherečka. Už teraz má plnú škatuľu najrozličnejších bábok, s ktorými zahrá rozprávku, akú len chcete. Neskôr bude mať i veľké divadlo, kde budú predstavenia od rána do večera.

Napokon som zostala ja. Volám sa Adriana a všetci sú zo mňa nešťastní, pretože iba ja stále neviem, čo ma vlastne zaujíma. Páči sa mi Mejkpísová z toho ne-konečného seriálu. Úžasná poliška, s fajn postavou a pištoľou, a tak. Zakaždým má za päťami kopu gangstrov, s ktorými vždy, prirodzene, zatočí ako nič. Keby som bola ako ona... Pravdaže, ešte sa tam motá Dempsey – to je jej kolega, ale ten by tam ani nemusel byť. Chalani sú nanič, nafukujú sa, majú kopu hlúpych rečí a nie je z nich vôbec nijaký ošoh.

Nemôžem byť ako Mejkpísová. Kde by som vzala tých zločincov? Aj v našom meste sa síce nejakí nájdu, lenže ja na nich neviem ani za svet nad'abiť.

Karolína mala pravdu. Vek nad desať rokov je už naozaj povážlivý. Človek sa ďalej nemôže potíkať len tak hala-bala, pretože ani sa nenazdá, a bude z neho dospelý prvého stupňa. Treba sa začať čomusi venovať. Ale – čomu?

Netušila som, že v čase, keď som oslavovala narodeniny, sa už všetko rozbehlo. Nikto z nás o ničom nevedel, všetci sme boli ukrutne nevšímaví.

2. Búrka

Naostro to vypuklo, keď prišla tá veľká búrka. Už od rána bolo čosi vo vzduchu, na obzore stála hradba mrakov a všetci boli na seba neuveriteľne našťvaní. Ľudia pozerali na oblohu a znalecky pokyvávali hlavami: – Uvidíte, do večera príde poriadny lejak. Uvidíte!

A naozaj. Práve sme s Karolínou pozerali v televízii detektívku, keď sa strhol víchor. Za oknom to zakvílilo ako naša matikárka, keď opravuje písomky, a pouličná lampa sa rozkývala.

– Zavrite okno! – zakričala mama z chodby. – Ide búrka! A keď začne zatekať, zavolajte ma!

Až mi prišlo zle. Zase bude zatekať. Náš dom je deravý ako ementál a súrne potrebuje opravu. Naši sa kvôli tomu škriepia vždy vtedy, keď prší.

– Iným staviaš domy, a náš opraviť nevieš! – pravidelne sa jeduje mama.

– Nestaviam domy, iba ich montujem! – paprčí sa oco. – Nie som murár. Mali sme si zobrať jeden z našich domov a nezatekalo by, to ti garantujem!

Možno má pravdu. Ibaže proti montovanému domu ocovej firmy sa postavila stará mama.

– Tuto čítam, že životnosť takého domu je iba osemdesiat rokov, – d'obala prstom do prospektu. – A čo potom? Kam sa podejeme? Nie, vážení, ja sa sťahovať nechcem!

A tak máme klasický murovaný dom a zateká doň.

Karolína vyskočila a pribuchla okno. Vzápätí naň dopadli prvé kvapky a vonku sa rozpútalo peklo. Vietor hnal prúdy vody po ulici, bičoval čierny chodník, váľal kvety v záhradke a ohýbal stromy. Bránka, ktorú sme

ako obyčajne zabudli zavrieť, sa zo trikrát zakyvotala sem a tam a potom ju vietor zacapil tak rázne, že takmer vyletela z pántov. Odrazu som nedovidela na náprotivný dom, zmizol v daždi, akoby tam nikdy ani nebol býval. Keď vietor opäť chrstol prúd vody na naše okno, uskočila som, až som takmer prevrhla televízor.

– Neblázni, – otrávene zahučala Karolína zo svojho hlbokého kresla. – Neboj, dom sa nezosype. Aspoň nie hneď. Radšej pod' pozerat', začína to byť napínavé.

Ešte raz som sa pozrela na ulicu, ktorá akoby patrila do podmorského mesta, skontrolovala som steny, či už nezateká – nezatekalo – a vrátila som sa pred obrazovku.

– Akcia sa začne o pätnásť nula nula, – povedal muž s čiernymi fúzikmi, už na prvý pohľad lotor na entú. – Všetci musíte byť na svojich miestach.

Zablysko sa a bolo to, akoby vonku vypukol požiar. Obrazovka blikla a obraz sa roztriasol.

– Dokelu, – zasipela Karolína, no vzápätí sa znova zjavil muž s fúzikmi a tváril sa tak pokojne, akoby si v kaviarni objednával kávu.

– Ešte raz si zopakujeme inštrukcie, – povedal s úsmevom.

Tak takáto by som chcela byť. Chladnokrvná. Ibaže zatiaľ sa mi to nedarí. Pre každú hlúposť sa hneď zjaším a je na mne i z kilometra vidieť, že sa niečo deje. Keby som chystala akciu, gangstri by sa od smiechu váľali po zemi. Do Mejkpísovej mám ďaleko. Musím sa učiť. Aj od toho na obrazovke. Je to zločinec, ale ovládať sa vie. Má nervy ako drôty.

– Najdôležitejšie sú autá, – pokračoval superzločinec. – Musia byť k dispozícii presne na minútu, všetky s plnou nádržou. Akýkoľvek nedostatok sa nám kruto vypomstí.

Blesk. Oslepil ma, takže chvíľu som nevidela vôbec nič.

– Krišpíndolina! – vykrikla Karolína. – Mňa porazí!

Obrazovka sa rozvlnila, akoby vysielali rovno z akvária. Od spodného okraja sa rozbehli kľukaté biele pásy, vzápätí sa znova zjavil muž s fúzikmi. Teraz sa usmieval ešte väčšmi.

– O pár okamihov zbohatneme, – povedal seba-vedome, – ale nikto z nás nesmie...

Nový blesk. Mužova tvár sa natiahla, potom pokrčila, z usmievajúcich sa úst zostal len akýsi úškrn. – ... v nijakom prípade... – snažil sa chlapík odušu, no potom obrazovka zhasla a bol definitívne v ťahu. Zhaslo i svetlo na chodbe, i pouličná lampa, i blesky na oblohe. Zhasol celý svet a všetko sa ponorilo do tej najčernejšej tmy, akú si viete predstaviť.

– A je to, – zahučala Karolína. – Dnes sa nedozvieme, ako sa dá vykradnúť banka.

– Šťastie, že tam nebola Mejkpísová, – podotkla som, a hoci som Karolínu vôbec nevidela, vedela som, že sa uškrnula.

– Ty a Mejkpísová, – zachichotala sa. – Na to nemáš tuto...

Akosi zázračne som vedela, že sa poklopkala po čele.

– Myslíš si, že som hlúpa? – nasrdila som sa.

– Dajme tomu, – prisvedčil Karolínin hlas. – Ale možno sa mýlim. Fakt, možno je to inak. Vyrieš nejaký prípad a ja uznám, že by z teba časom mohla byť aj Mejkpísová.

– Aký prípad? Veď tu sa nikdy nič neprihodí!

– To je tvoj problém, – zívla Karolína. – Akáže Mejkpísová, keď nikdy nič nevyriešiš?

Potme som prešla k posteli, ľahla som si a zlostne

som si začala hrýzť peru. Naozaj, Karolína mala pravdu. Načo snívam o dobrodružstve, keď celé dni nepohnem prstom?

Ibaže TO sa už začalo.

3. Zjavenie z onoho sveta

Ráno ma stará mama vyslala do mestskej galérie. Pred pár dňami vypracovala podrobný plán, podľa ktorého mienila prebudovať celú záhradu za našim domom na superzáhradu s plodinami, aké nemajú obdobu nielen v našom meste, ale zrejme ani nikde inde na zemeguli. Naša stará mama totiž okrem toho, že je dokonalá dáma, je aj záhradkárka – výskumníčka. Roky ju škrelo, že naša záhrada je malá a nevprace sa do nej všetko, čo by tam chcela mať. Vyhútala teda akýsi dôvtipný zlepšovák, ktorý – ak sa osvedčí – spôsobí, že budeme mať všetkého nadostač, ba i nadbytok. Stará mama zatiaľ neprezradila, o aký zlepšovák ide, ale podľa toho, ako sa tvárila, sme usúdili, že to bude hotová bomba.

– Revolúcia v záhradkárstve, – nadchýňala sa pri večeri. No a v predzáhradke sa rozhodla vybudovať perfektnú skalku, podobnú tej, aká je v parku za mestskou galériou. Tak ma poslala do galérie, aby som ju odkreslila. A ja som schytila zápisník, pastelky a šla som.

Slnko stúpalo po oblohe a včerajšia búrka bola milión kilometrov odtiaľto. Pripomínali ju už iba mláky na chodníkoch a pováľané kvety v záhradách. Vyzeralo to, že ma čaká nudný deň.

V galérii sa však niečo robilo. Niečo čudné.

Pred vchodom stálo policajné auto.

– Kam ideš? – prísne sa ma opýtal policajt, stojaci v bráne.

– Do parku, – odvetila som akoby nič. – Musím pre starú mamu odkresliť skalku.

– O čo ide? – vynoril sa spod brány chudý muž v civile, s huňatým obočím a dlhým nosom.

– Chce kresliť akési kamene, – odvetil policajt a pokrčil plecami.

– Nie kamene, – opravila som ho. – Skalku. Do záhrady.

– Skalku či kamene, to je predsa jedno, – hodil rukou policajt a ten druhý povedal:

– Nech si ide, tu sme aj tak skončili.

Skončili? A s čím?

A vtedy som pochopila. Jasně! Ako to, že mi to nezišlo na um skôr? V každom filme to predsa vyzerá rovnako. Zavraždili správcu galérie. Pochopiteľne!

Stuhla som na kameň, na veľký žulový balvan, no zároveň som cítila, ako mi po chrbte začali cválať zimomriavky.

Úbohý správca! Milý ujko v smiešnych pletených papučiach. Pokojne býval v izbičke za posledným oknom na prízemí. Občas som ho navštívila, vždy sa so mnou pohováral a zakaždým mi dovolil vyliezť na starý dub v parku za galériou, kde som mohla celé hodiny čítať knihu bez toho, aby ma ktokoľvek otravoval. Nuž a tento správca je teraz mŕtvy. Načisto a neodvolateľne. A niekto ho zabil. Niekto, kto sa vlámал do galérie. Iste chcel čosi potiahnuť. Správca ho nachytil a...

S obavami som nazrela do chodby, strácajúcej sa v prítmí. Kde je? Ešte tam leží, alebo ho už odniesli?

Muž v civile niečo hučal do policajta, potom si ma

podozrievalo premeral pohľadom mojej mamy, ktorý Karolína nazýva „inkvizitorský“. Vzápätí nasadli do auta a odfrčali.

Vydýchla som si. Odišli, a to znamená, že správca tu už nie je. Jeho telo odviezli do márnice. Alebo rovno na cintorín.

So slzami v očiach som vstúpila do chladnej chodby. V ústach mi vyschlo, kolená sa mi podlamovali od nervozity. Najradšej by som sa zvrtila a uháňala domov, zároveň som však chcela vidieť miesto, kde neborák správca umrel. Bola som si istá, že ho nájdem, iste tam bude kriedou nakreslený obrys jeho postavy.

V prítmí sa mihol tieň. Správcov kocúr Martin. Teraz som už revala naplno. Úbohý Martin! Čo s ním teraz bude? Možno príde i na pohreb, áno, iste príde. Usadí sa na hrob a bude žalostne mňaukať. A potom tam zostane. Až kým neumrie.

Prišla som na koniec chodby. Vyúst'ovala na úzke schodisko, ktoré sa v ostrom uhle zatáčalo smerom do západného krídla. Kvôli slzám som takmer nevidela na schody, a tak som vysokú, chudú postavu zbadala až vo chvíli, keď stála tesne predo mnou.

Vykríkla som od ľaku.

Správca. Jeho duch tu stál bledý a takmer priesvitný a upieral na mňa lesknúce sa oči.

Na okamih mi prestalo biť srdce, no vzápätí sa ma zmocnili ukrutné rozpaky. Bola som presvedčená, že duchovia patria do minulých storočí, a tak som nevedela, ako sa k nim treba správať. Čo robiť? Ujsť? Zostať? Pozdraviť a ujsť? Pozdraviť a zostať? Alebo vari zostať, pozdraviť a potom ujsť? Na takúto situáciu ma stará mama, ktorá inak myslela naozaj na všetko, zabudla pripraviť...

Duch sa chytil za srdce, teda za miesto, kde by mal

srdce, keby nebol duch, a potom si celkom pozemsky uľavil:

– Ancíáša, ale som sa zľakol!

Zuby mi drkotali menej ako pred chvíľou.

– Myslela som si, že ste mŕtvy, – povedala som vyčítavo. – Prečo nie ste?

Nechápavo sa na mňa pozrel.

– Prečo by som mal umierať? Ešte som nedopísal kroniku nášho mesta!

Kronika bola správcovou pýchou. Pokiaľ viem, teraz bol v sedemnástom storočí. Naozaj ešte nemohol umrieť.

– Myslela som si, že vás zavraždili, – opravila som sa. – Veď tu boli policajti.

– Policajti nechodia iba kvôli vraždám. Títo mali iný dôvod. Pod' so mnou!

Zvrtol sa a ja som sa pobrala za ním. Za rohom sa chodba končila a nasledovalo široké schodisko, zdobené kamennými sochami v životnej veľkosti. Jedna predstavovala dámu v dlhých šatách a s rozpustenými vlasmi. Ostatné – bolo ich šesť – boli nižšie, územčité a mali čudesne poskrúcané, ba znetvorené tváre. Správca tvrdil, že sú to nočné mory. Prízraky, ktoré mátajú človeka vo sne. Nuž, neviem. Ja poznám iba jednu nočnú moru – našu matikárku, a tá vyzerá celkom inak. Podľa mňa to nemohlo byť nič iné, iba Snehulienka a sedem trpaslíkov, pričom siedmy sa kdesi zapotrošil.

Vyšli sme na poschodie, kde boli rozľahlé sály so stenami pokrytými krásnymi obrazmi.

– Sú to skvosty, – hovorieval o nich správca. Raz som si všimla, že keď hovorí o obrazoch, na tvári sa mu zjaví zvláštny úsmev.

– Akoby hovoril o milovanej žene, – poznamenala kedysi mama, keď som sa s ňou o správcovi

rozprávala.

Začudovala som sa. Veď správca nijakú ženu nemal!

No jedného dňa som prišla do galérie s knižkou pod pazuchou a chcela som si ísť čítať na môj obľúbený strom. Po chvíli však začalo pršať, a tak som zostala stáť v podchode. Pozorovala som sivasté mraky a vlhkú hmlu, ktorá sa zjavila medzi stromami. Bolo to strašidelné a ja som sa celkom príjemne začala báť, keď som zbadala, že vedľa mňa stojí správca, ktorý akoby vyrástol zo zeme.

– Presne v takýto deň odišla Katka! – povedal ticho.

– Kto je to Katka?

– Moja žena, – odvetil prosto. – Nezmierila sa s tým, že okrem nej mám rád aj staré obrazy a že celé dni presedím nad črepinami hlúpych hrncov... Chcela žiť inak, veseliť sa, vidieť svet...

Viac nepovedal, veď i tak to hovoril iba sám sebe. No ja som začala o tej jeho Katke rozmýšľať. Možno to bola čudná osôbka. Princeznička, ktorá si myslela, že všetko sa bude krútiť okolo nej. Oco takým hovorí „nóbl dámičky“ a ukrutne ich neznáša. Takmer som správcovi povedala, aby bol rád, že odišla. Ale nepovedala som to. Veď ja vlastne neviem, či bola naozaj taká.

Do záležitostí druhých ľudí je lepšie sa nepliesť, vravieva stará mama.

Prešli sme cez niekoľko veľkých sál. Napokon správca zastal a ukázal na stenu pred nami.

A ja som pochopila.

Obraz, vzácny starý obraz Popoludnie v lese, bol preč. Na stene zostal iba prázdny rám.

– Takže zlodej! – vydýchla som s úžasom.

Prikývol a urobil žalostnú grimasu.

– Najvzácnejší obraz je fuč.

Tvár akoby mu ešte väčšmi obelela. Obrazu som

pochočila, prečo sa mi zdal taký priesvitný. Nie preto, že by bol duch, ale preto, že bol nešťastný.

A potom mi všetko porozprával. Bolo to také napínavé, až sa mi od vzrušenia po chrbte znovu rozbehli zimomriavky. Ukrutne som ľutovala, že som tu v noci nebola. I keď, nebola som až tak neďaleko, pretože od galérie nás delí iba zopár viliek...

4. Rozprávanie správcu galérie

Večer som po jedle umyl riad a sadol som si pred televízor. Náramne som sa tešil, že si pozriem kriminálku. Tú istú, ktorú si možno pozerala aj ty, Adriana, pretože viem, ako zbožňuješ detektívky.

Začal som teda pozerat' kriminálku, keď vtom sa prirútila búrka.

Len aby nevypadol prúd, pomyslel som si, a prúd vzápätí, pravdaže, vypadol, i keď iba na chvíľku. Na obrazovke sa potom znova zjavil muž s čiernymi fúzikmi, studený a odpudzujúci ako riaditeľ našej galérie.

Akcia sa začne o pätnásť nula nula, povedal a ja som vstal a podišiel som k oknu.

Obloha nad mestom bola čierna ako podzemné chodby pod galériou. Už rok žiadam, aby tam prišli opraviť elektroinštaláciu – ale kdeže! Vraj načo, keď tam návštevy nechodia.

Zrazu sa zdvihol vietor. Ba čo vietor, hotová víchrica!

Film pokračoval, no začalo sa blýskať, blesky boli

neodbytné ako ovady a celé sa to skončilo definitívnym výpadkom prúdu.

Schytil som baterku a vyšiel som na chodbu. Je odtiaľ dobrý výhľad a ja som chcel zistiť, či vypadol prúd iba v našej štvrti, alebo sa bez svetla ocitlo celé mesto. Blýskalo sa takmer bez prestávky, na oblohe akoby sa prehánali lunaparkové elektrické hady. Ibaže to svetlo nestálo za nič, chvíľami oslepovalo a chvíľami sa, naopak, všetko strácalo v tme.

A vtedy som ho zbadal. Votrelca!

Vlastne som si nebol istý, čo to je. Bol to iba tieň, ktorý ani nevyzeral ako človek, ale ako ďalšia lunaparková príšera. Kížal sa popri stene a potom akoby ho tá stena zhltna.

Skríkol som, aby zastal a rozbehol som sa k miestu, kde som ho videl naposledy. Mal som iba tú baterku, takže ak by na mňa vyskočil spoza rohu, neviem, neviem, ako by sa to skončilo. Ibaže ja som o tom neuvažoval, napokon, neprenasledoval som človeka, iba prelud, ktorý sa zrodil z tej zdivočenej lunaparkovej tmy tam za oknom.

Prebehol som cez všetky miestnosti, no už som ho nezbadal. Keď som sa dostal na miesto, odkiaľ je výhľad na schodisko, našiel som otvorené okno. Kyvotalo sa vo vetre sem a tam.

V tej chvíli som sa začal báť. Dostal som strach, anciáša, ale aký strach! Nezmohol som sa vôbec na nič, vyvaloval som oči na to okno, osvetľované satanským búrkovým svitom, počúval škripot, ktorý ma ohlušoval napriek tomu, že vonku hrmelo a zuby sa mi rozdrkotali ako vtedy, keď som mal zimnicu. Chcel som bežať do svojej izby, áno, presne to som chcel urobiť, a ako malý chalan si ukryť hlavu pod vankúš...

Vtom sa rozpršalo. Z oblohy sa začala valiť voda,

ktorá s čľapotom tiekla cez otvorené okno rovno na schody a odtiaľ dolu do haly, kde sú tie ukrutne drahé koberce. To ma prebralo. Rýchlo som okno zabuchol, hoci som tak asi zničil dôležité stopy, čo ja viem? Najskôr som sa však pozrel von, ale na ulici nebolo nikoho, všade iba voda. Hotová potopa, namojdušu! Dokonca som si pomyslel, ktovie, či ten votrelec vie plávať – toľko bolo tej vody!

A vtedy som si uvedomil, že sa mi to celé možno iba zdalo. Tieň, ktorý som videl, bol ozaj iba tieň, odlesk niečoho, čo bolo za oknom, hra svetiel. A okno bolo otvorené preto, lebo ja sám som ho zabudol zavrieť, áno, tak to muselo byť!

Zahanbil som sa. Veď len uváž – naľakal som sa tieňa! Rozsvietil som baterku a pre každý prípad som prešiel cez všetky sály, aby som sa presvedčil, či je všetko v poriadku.

A bolo. Nezmizlo vôbec nič.

Keď som vošiel do poslednej sály, začal hrať televízor. Hudba, krik, streľba. Zapli prúd!

Stlačil som vypínač. Svetlo mi udrelo do očí, chvíľu som bol slepý ako krt. Potom som uzrel stenu s prázdnyim rámom. Stenu, na ktorej mal visieť náš najvzácnejší obraz.

Popoludnie v lese. Neznámy autor, sedemnásť storočie.

Doparoma, kým ja som sa bál strašidiel, galériu celkom normálne vykradli!

Asi by som už mal ísť do dôchodku. Myslím, že je najvyšší čas...

5. Tri záhadné udalosti

Odrazu boli všetci podozriví.

Vybehla som z galérie, ibaže ulica, na ktorej som sa ocitla, nebola tá istá ako ulica, po ktorej som sem pred hodinou prišla.

V prvom rade, teraz po nej chodili celkom iní ľudia. Hocikto z nich mohol byť zlodejom. Napríklad tamten vysokánsky chlap, ostrihaný na ježka, so širokými ramenami a ťažkými hrčovitými päťami. Alebo tá tučná žena s bledou pehavou tvárou, ktorá nesie na rukách malého psíka. A ujko pri plote, ujko v špinavej šiltovke a vyšmatlaných topánkach...

No aj domy sa zmenili. Navonok vyzerali rovnako ako pred hodinou či pred týždňom, no boli iné. V každom z nich mohol byť zločinecký brloh. Za každým oknom, za každou záclonou sa mohli ukrývať niečie sliedivé oči. V každej garáži mohlo stáť rýchle auto, ktoré bleskovo odvezie nakradnuté veci do bezpečia.

Naše pokojné, nudné mesto z ničoho nič zmizlo a namiesto toho tu bolo celkom iné – tajomné, nevyšpytateľné, s množstvom nebezpečných nástrah.

Konečne som bola pri našom dome. Na schodoch sedela Nikolka, vedľa seba mala škatuľu s bábkami.

– Je u nás Norbert! – oznámila, keď ma zbadala.

Och, Norbert, Karolínin najnovší objav. Šibnutý umelec. Vincent van Gogh.

Pred časom sa zjavil v našom meste. Maliar s farbami, štetcami a plátnom. Utáboril sa za mestom, pri rieke si romanticky postavil stan a pustil sa do maľovania. Občas sme sa na neho chodili pozeráť, no on si nikoho nevšimol a bolo mu fajn.

Potom sa skamarátil s našou Karolínou, ktorá sa na neho tiež bola pozrieť a navrhol jej, aby mu sedela ako model.

A Karolína sa načisto zbláznila.

– Môj obraz sa naisto dostane i na výstavu! –
vzrušovala sa. – Budem slávna!

A potom priviedla Norberta k nám. Mama mu uvarila kávu, stará mama s ním hodinu udatne konverzovala a keď odišiel, vyhlásila:

– Milý človek. Ale niečo mi na ňom neseďí...

– Porozprávame sa o tom, až sa vrátim z nemocnice,
– náhlivo sľúbila mama, pretože pred domom práve
zabzdila sanitka. No keď sa večer vrátila, zabudla na
to. Stará mama tiež.

– Prevrátil mi škatuľu s bábkami, – pokračovala
medzitým Nikolka. – Kopol do nej a všetko sa vysypalo.
A on nič. Ani sa neobzrel.

Preletela som pohľadom po divadielku. Všetko bolo
v poriadku. Ak aj Norbert spôsobil nejakú škodu, Nikolka
to už stihla dať do poriadku.

– Chýba ti opona, – všimla som si. – Každé správne
divadlo musí mať oponu. To je tá handra, ktorá pred
predstavením zakrýva javisko.

– Viem, čo je opona, – ohrnula pery Nikolka. – Ale
neviem, kde sa dá kúpiť.

– V oponárstve predsa!

Otvorila ústa tak veľmi, že by sa jej do nich vošiel
i celkom slušný chrúst.

– Kde je oponárstvo?

– Nevieam. V každom poriadnom meste. V Paríži.
V New Yorku. V Amsterdame.

– Aj v Bánovciach nad Bebravou? – spýtala sa
dychtivo, pretože tam mala kamarátku.

– Tam najmä, – ubezpečila som ju a zazvonila som.